

HET VONNIS

- Wegens de 'brute' moord op Liesbeth Bötticher veroordeelt de rechtbank Maastricht Sittardenaar Jacques V. tot twaalf jaar cel, nadat het openbaar ministerie 21 jaar had geëist.

'Justitie minacht nabestaanden'
„We moesten uit de krant vernemen hoe Lies precies is gestorven. Justitie minacht nabestaanden.”

De naweeën van moord

door **Annelies Hendriks**

Met haar eigen sleutel opent de 25-jarige dochter van Liesbeth Bötticher op 18 mei 2008 de deur van haar moeders appartement aan de Putepeel in Maastricht. Haar twee zoontjes van 4 en 6 rennen, 'oma, oma!' roepend, meteen naar binnen. En vinden hun vijftigjarige oma levenloos op het bed. Naakt en onder het bloed. Een beeld dat de jochies, hoe klein ze ook zijn, niet meer zullen kwijt-raken. Haar dochter was Liesbeths beste vriendin. Voor haar zijn de gevolgen van de gruwelijke moord op haar moeder haast niet te overzien. Ze heeft twee zelfmoordpogingen achter de rug als ze de rechtbank op 30 januari 2009 indrukwekkend kalm vertelt hoe het met haar en haar dierbaren gaat.

Ook de kleintjes staan onder psychiatrische behandeling. De dochter zelf, haar broer en haar vader slikken daarnaast anti-depressiva, kalmerings- en slaapmiddelen. Ze hebben er een posttraumatische stressstoornis (pts) aan overgehouden.

Het is drie dagen na de - voor de nabestaanden zeer teleurstellende - uitspraak van de rechtbank als vader Jos zijn verhaal doet. Jos en Liesbeth waren sinds 1991 gescheiden, maar zouden afgelopen augustus hertrouwen. Eigenlijk zijn ze al tijd samen gebleven, zegt Jos, met uitzondering van de twee jaar waarin Liesbeth getrouwd was met een ander. „In de afgelopen dertig jaar is ze twee jaar uit mijn leven geweest.”

Waar hij zich enorm over heeft verbaasd, is dat tijdens de behandeling van de strafzaak tegen de moordeenaar van zijn vrouw niet ter sprake is gekomen dat zij gehandicapt was. „Ze kon niet goed lopen. Had een aangeboren bewegingsstoornis. Daarom woonde ze ook in dat flatje, want dat was een aangepaste woning. Ze zou weer bij ons komen wonen als het huis was aangepast. Maar ze kan nooit hysterisch door dat tweekamerappartementje hebben gerend. Onmogelijk. Het kan wel zijn dat ze is gaan gillen toen ze die vent met dat mes op zich af zag komen. Ze kon geen kant op, simpelweg omdat ze niet fatsoenlijk kon lopen, ze heeft geen enkele kans gehad. Ik ben er zó kwaad over dat niemand daar tijdens de rechtszaak over heeft gerept.”

Liesbeth Bötticher was sociaal, warm, liefdevol en altijd vrolijk, ondanks haar handicap. Door die handicap lukte het haar niet een reguliere baan te vinden, maar ze merkte wel dat mannen haar razend interessant vonden. „Lies was nog steeds mooi, maar vroeger was ze een regelrechte beauty”, zegt Jos. Hij leerde haar dertig jaar geleden kennen toen ze een ritje maakte in zijn taxi. „De vonk sloeg meteen over.” Ze besloot uiteindelijk nu en

Het herdenkings-altaartje dat de nabestaanden van Liesbeth Bötticher inrichtten voor haar deur. Al deze spullen zijn inmiddels gestolen.

foto **Frits Widdershoven**

dan misbruik te maken van die mannelijke belangstelling door seks te bieden voor geld. Jos en de kinderen wisten dat. Zo ontving Liesbeth die fatale 17e mei 2008 Jacques V. (48) uit Sittard. „Ik heb haar gewaarschuwd voor die man, ik ken hem wel. Dat is een hele slimme crimineel. Maar ja, ze heeft niet naar me geluisterd.” Liesbeth Bötticher werd tweemaal in de rug gestoken. Vervolgens sneed Jacques V. haar keel door. Enig motief heeft hij de rechtbank niet kunnen verschaffen.

Als nabestaande ben je nauwelijks partij, weet Jos. Zelf werd hij door de rechtbank in eerste instantie niet eens erkend als officiële nabestaande. „Voor ons gevoel worden nabestaanden geminacht door justitie. We hebben wel veel gehad aan Slachtofferhulp en aan twee hele menselijke rechercheurs die ons bijstonden. Maar informatie krijg je niet. We moesten uit de krant vernemen hoe Lies precies is gestorven. Ik

wilde vooral weten hoelang ze heeft geleden. Hoeveel tijd heeft er gezeten tussen die steken in de rug en het doorsnijden van de hals? Daar kreeg ik heel lang geen antwoord op, want dat zou het onderzoek frustreren. Nu weet ik dat ze hooguit een minuut pijn heeft gehad.” Jos, kinderen en kleinkinderen richten voor kerst een altaartje in voor Liesbeth, bij haar voor de deur. Met kaarsen, bloemen en tekeningen. Al die spullen werden luttele tijd later gestolen.

De flat van Lies is nog altijd verze-geld door justitie. De nabestaanden mogen er wel in, maar geen spullen meenemen of iets aan het interieur veranderen. Alles moet blijven staan zoals het toen stond. Het zou best eens kunnen dat het gerechtshof er wil gaan kijken, mocht er een hoger beroep komen. Het openbaar ministerie beraadt zich daar nog steeds over, zegt woordvoester Cindy Reijn-

ders. Hoewel zijn dochter en haar kinderen het meest lijken te lijden, noemt Jos zijn 22-jarige zoon „het grootste slachtoffer van de moord op zijn moeder. Hij was 15 toen ze ons verliet. Ruim twee jaar later kwam ze terug en de relatie tussen die twee was aan het helen, ze waren weer nader tot elkaar gekomen. Mijn zoon stond net voor zijn afstuderen aan de Hotelschool, toen zijn moeder werd vermoord. Hij zit nu in een uitkering. Ik vraag me af of hij die school ooit nog zal kunnen afmaken. Hij zit potdicht. Overal is hij onderzocht: de psychiatrische afdeling van het ziekenhuis, bij Vijverdal, de Rigg. Nu opeens zou hij 'Asperger' hebben, een autistische aandoening. Als hij dat al heeft, dan heeft hij daar in elk geval nooit last van gehad. Hij heeft een studieschuld van 12.000 euro. Die jongen is totaal geript door deze zaak.” De financiële ellende komt er nog

eens bij. Jos zelf is gestopt met werken; hij kon het simpelweg niet aan. Zijn dochter heeft als alleenstaande moeder een Wajong-uitkering. Ze hebben veel kosten moeten maken na de dood van Lies. Jos en zijn kinderen voegden zich als 'benadeelde partijen' in het strafproces, maar het grootste deel van de materiële schade werd niet vergoed. Evenmin zag de rechtbank de mogelijkheid enige immateriële schade te vergoeden op basis van 'schokschade', omdat er geen sprake zou zijn van een 'erkend psychiatrisch ziektebeeld'. Maar dat is nog niks vergeleken bij de straf-maat, die de familie zelf als extra straf ervaart: Jacques V. kreeg twaalf jaar voor de deur de rechtbank als 'bruut' bestempelde moord, na een eis van 21. Van de rechterlijke over-ging die tot deze straf heeft geleid, snapt Jos hoegenaamd niets. De rechtbank concludeert dat straffen in vergelijkbare zaken variëren van ne-

gen tot dertig jaar. „Bij oplegging van 18 jaren gevangenisstraf of meer is doorgaans sprake van extreme daden die de rechtsorde in zeer ernstige mate hebben geschokt.” Zó extreem en schokkend was de daad van Jacques V. kennelijk dus niet, schampert Jos.

Door de uitspraak - een week geleden gedaan, op vrijdag 13 februari 2009, de 26ste verjaardag van Jos' dochter - voelen hij en zijn kinderen zich weer een stuk teruggeworpen. „In de naweeën zit ons grote leed. Kijk ons nou toch. Een man van 59 met een pts. Mijn 26-jarige dochter, alleenstaande moeder, met een pts. Mijn 22-jarige zoon, niet in staat zijn school af te maken, met autisme. We zitten allemaal aan de anti-depressiva. Nee, wij zijn ons geloof in de rechtsstaat kwijtgeraakt. Sterker nog: de rechtsstaat heeft ons geschaad.”